THE SHEPHERD OF ISRAEL

VOL. XIX No. 3 JOSEPH HOFFMAN COHN, Editor of English Department. NOVEMBER, 1936

"THE LORD HATH LAID ON HIM"

By Rev. W. F. Roadhouse,
Toronto, Ont., Canada

(Mr. Roadhouse is a Christian Minister who has a heart full of love for the Jews and who has asked us to give to our Jewish readers this message)

"All we like sheep have gone astray; we have turned every one to his own way; and the Lord hath laid on him the iniquity of us all" (Isaiah 53:6).

What has puzzled our intelligentsia, pointed finger, he said "There goes my sin! My substitute was made sin for me! There goes my sin." Thus might a Jew have spoken truthfully, on the Day of Atonement, in old Israel long ago. For had he not ,in symbolic act, just seen the high priest laying the people's sins upon the scapegoat's head? And now, substitutionally, they were being taken away into the wilderness, gone forever!

In Isaiah's prophecy, chapter fifty-three, it is written in prevision. This tells us of the bearing of the sinner's sin by the Saviour-Substitute.

This simple yet profound Scripture, gives a marvelous revelation of human nature — its herd stupidity! "Gone astray," "like sheep." How silly sheep are! With gregarious instinct they follow a "leader." Goes he on a rampage, then they go! Takes he a leap to death over a precipice, then they plunge! One after the other—one after the other, they follow! So with unregenerate, human life. Does a godless Parisienne design some outrageous mode, then womankind follow, "like sheep." Does the radio propaganda instill some idea, we readily believe, "like sheep." Does the God-estranged Zeitgeist dictate some attitude, then we acquiesce, "like sheep."

In a midwest packing house there is an animal that has become an "institution." For many years he has carried on. It is a goat, dubbed Judas. Regularly, unfailingly, he leads the sheep to the slaughter; they always follow the scoundrel; he delights in it. Unsuspectingly, sheep-like they follow his prancing feet to their destruction, certain and sure, while he darts out another way to safety, again to lead fresh victims on the morrow. He has led millions to their destruction. How like the "god of this age," leading the unthinking masses, custom-bound, blinded, in the succession of the generations, sheep-like, to their unspeakable doom!

THE COST OF HAVING THEIR WAY

Along with this mass mental slavery Isaiah points out our individual perversity, "Every one to his own way"—in opposition to God's! Your "own way" may be of the character of the inane, or with bestial slant, or a flippant pleasure madness, or a highly intellectual drift away from truth and God. It may be "up-and-out" or "down-and-out," the offending conceit of a superiority complex, or the vicious abandon of one who has broken with all morals and authority.

How desperate is "the inquity of us all." When gathered together (according to this context), the sum of the things the Saviour died for reveals to us the appalling depth of human need—and our own. Dig down into the meaning: "griefs . . .sorrow . . .transgressions . . .iniquities . . .stripes." These in their totality were the immeasurably human problem and portion.

THE COST OF HAVING YOU SAVED

What has puzzled our intelligentsia, and especially our Lord's Jewish brethren is just what no human ingenuity could plummet, namely, the depths of sin, sorrow, suffering, woe, described by Israel's prophet here. It took the Divine to fathom it, and to find a Redeemer. And He, the Self-Existent One, the Convenant Maker, Jehovah Himself, undertook this mighty humanly insoluble problem of world redemption. How did our God meet the fallen world's need?" "Jehovah lay on him the iniquity of us all." A great Jewish scholar translates verse 5 thus: "He was bored through on account of our transgression; he was crushed on account of our sins...and through his wounds we have healing."

HE TOOK MY PLACE

Despite the scoff and denial of some, God's method is by substitution, "I lay down my life for the sheep," said Jesus. "No man taketh it from me, but I lay it down of myself." "I am the good shepherd: the good shepherd giveth his life for the sheep."

We referred in the beginning to the scapegoat ordinance. That has as its complement the other animal, "the Lord's," which was slain. It was "the sin offering." This was "the blood" for atonement, vindicating the holiness and righteousness of God. It was an expiatory sacrifice. These doctrines, alike of removal (the scapegoat) and expiation (the other), may well be the background of the Isaiah 53 passage. Here the one dies not for sins of His own creating or begetting, but for ours, "the just for the unjust." Here He, "who knew no sin," was "made sin for us," Here "the Lamb," firstborn, without blemish, unreplying, on the carefully specified date, "his own self bare our sins in his own body on the tree." All these precious types found fulfilment to the last iota in the great antitype, our Lord Jesus Christ. He alone could fulfill such an eternal principle as "the Lamb slain from the foundation of the world." Eternal blessings be upon "the Lamb of the God, which taketh away the sin of the world."

WHAT IS YOUR ANSWER?

What is our heart attitude to this One whose love is beyond that of human brother? Do we "despise" Him, seeing no comeliness, no beauty in Him? Do we hide our faces from Him, as ancient Israel did? To us is He just the rejected, grief-stricken, tragic, lone figure of Nazareth and Golgotha in the long ago? To us who pass by, is the longing, loving, living, wistful One to be once more turned away as He seeks to be our gracious Guest, our warm Friend, our wise Adviser, our never-mistaken Guide, our Eternal Saviour?

THE COMING KING

One day He will be "the king over all the earth." Not then a Suppliant, a Pleader, a Would-be Indweller, but the One divine and majestic before whom all earthly royalties will pale and fade. King of kings, Lord of lords, Mighty potentate, the Glorious and everlasting One will He be! What about you then? Oh, make Him yours now by a choice that is full, free, and forever.

"O Christ, what burdens bowed Thy head!
Our load was laid on Thee;
Thou stoodest in the sinner's stead,
Didst bear all ill for me;
A victim led, Thy blood was shed!
Now there's no load for me.

"Jehovah lifted up His rod;
O Christ it fell on Thee!
Thou wast sore stricken of Thy God;
There's not one stroke for me.
Thy tears, Thy blood, beneath it flowed;
Thy bruising healeth me."

Such is His Gospel. By faith, today, appropriate Him as your very own.

Entered as second class matter April 4, 1922, at the Post Office at Brooklyn. N. Y., Under the Act of March 1st.

AMERICAN BOARD OF MISSIONS TO THE JEWS, Inc.

HEADQUARTERS BETH SAR SHALOM
Throop Avenue and Walton St.
Brooklyn, N. Y.

AN OPEN LETTER TO A RABBI

By Rev. L. Abramovitch

PART V.

(Continued from October 1936)

7. Your paraphrase of Zechariah 12:10 contradicts all the great Jewish authorities on the subject. See SANHEDRIN 98a. SUKA 52a and b. RASHI says: "Our rabbis interpreted it as referring to Messiah ben Joseph, 'EBEN EZRA says: "Messiah would be killed first and the Jehovah would pour out . . .the spirit of grace and suuplications, etc. RaDaK says: "Our rabbis understood it to refer to Messiah ben Joseph." Your translating the verse, "They shall look to me because of him whom they (the enemies that came against Jerusalem) have pierced, "is a forced rendering, and is both ungrammatical and unnatural. (a) The Hebrew, "eith asher," cannot by any stretch of the imagination mean other than "whom," an extension or enlargement of the personal pronoun "eilai," dative, "to me"; and means "to me whom" they have pierced. (b) Furthermore, the two verbs "vehibbitou" (and they shall look), and "dokkorou" (they have pierced), belong to one and the same subject, viz., they upon whom Jehovah would pour out the spirit of grace and supplications. Your "because of him," is therefore an unjustifiable interpolation into the Hebrew text, which contains no such idea whatever.

You might ask, Why then are there two personal pronouns, one in the first person and the other in the third person, if they refer to the one and the same person? (First we read "they shall look upon **me**," and then "they shall mourn for **him**," etc.) I answer: In the first clause, "they shall look upon **me**," "me" refers to Messiah in His Divine nature as the object of confidence; whereas in the following clause He points to (him) the suffering Redeemer — the Messiah — in the capacity of the Lamb of God and the Atonement in His humanity. Hence the distinction was appropriate. You will find a parallel to this in Isa. 4:2 which refers probably to this same time; the Messiah is referred to in His divine nature as "the branch of Jehovah"; and in His human nature, as "the fruit of the earth." See Radak on this passage.

WHOM THEY HAVE PIERCED.

Rabbi Moses ALSHECH, in his commentary on this passage, writes: "They shall look unto me, for they shall lift up their eyes unto me in perfect repentance, when they see Him Whom they have pierced, that is, Messiah, the son of Joseph; for our Rabbis of blessed memory have said that He would take upon Himself the guilt of Israel, and shall be slain in the way in such a manner that it would be accounted as Israel had pierced Him; for on account of their sins He has died. And in order that it may be reckoned to them as a perfect Atonement they will repent and look to the Blessed One, saying, there is none beside Him to forgive those that mourn on account of Him Who died for their sins. That is the meaning of 'They shall look upon Me' ".

The idea of two Messiahs—Messiah ben Joseph and Messiah ben David—arose from the fact that they could not reconcile the two functions of the Messiah as at His first coming, to suffer and to die, and at His second coming, to conquer and to reign, as belonging to the one and the same person but taking place on two distinct occasions. It was not, however, till after the terrible episode of Bar Cochba under the patronage of the greatest Rabbi of Israel, Rabbi Akiba, who proclaimed Bar Cochba to be Messiah, and who declared war against Rome in the reign of Hadrian, when by the end of 135 A.D. Bar Cochba was killed, and with him over half a million of the best and most valiant of the Jews; when the blood of the massacred Jews in the City of Bither is recorded to have reached the horses' bridles; and when hundreds of thousands of Jews were sold into slavery, that the idea of Messiah ben Joseph was adopted by the Rabbis. It is probable that knowing the story of the Lord Jesus, and His claim of being the promised Messiah; and contrasting the haughty arrogance of Bar Cochba and his promises of delivering the Jews from under the Roman yoke by earthly weapons, etc., with the Lord Jesus—His grand and beautiful life, teaching, work, death upon the cross, and the reported fact of His resurrection —they came to the conclusion that He was the suffering Messiah Who was promised in the Law, the Prophets, and the Psalms, to suffer and to die for the sins of Israel. And since He was known as the "Son of Joseph," they continue to call Him by this name. The first time this title came before the Jewish academies was during the fourth century, i.e., in the book of the Babylon Talmud called "Sanhedrin." Between this time and the Bar Cochba episode the Rabbis came into much conflict with Jewish Christians on the Messiah question; and being unwilling to adopt the New Testament, they adopted the theory of two Messiahs: "Messiah ben Joseph" to suffer and die, and "Messiah ben David" to conquer and to reign. Notwithstanding their conflicting views, however, they could not get away from the conviction that Zechariah 12:10, "They shall look upon me whom they have pierced," refers to the Messiah Who suffered from the hands of those He came to save.

YOU DENY THE SCRIPTURES

Your teachings on the subject, therefore is a denial and a contradiction of the teaching of those you profess to look upon as your masters in the synagogue, and is very bad grammatically into the bargain:—due, probably, to the spirit of polemic against Christianity.

You quote John 19:34 to show that the Roman soldiers, and not the Jews, crucified and pierced the Lord Jesus. What then? Do you really believe that your congregation, and the readers generally of the Hebrew Standard," could be persuaded by a Rabbi to believe that if one or more of them conspired against the life of some person, and they engaged a bandit to carry out their nefarious purpose, and the said bandit carried out his agreement by murdering the person conspired against, that the law, and simple common sense, would hold them innocent, because they did not actually with their own hands kill the victim of their hatred? The Roman Governor crucified the Messiah at the behest of the Jews.

This is on a par with the miserable subterfuge taught by rabbis and assiduouly practised by our orthodox and pious people, viz., to engage a Gentile to make a fire on the hearth or range on the Sabbath day for cooking purposes or for warming the house in the winter, and thus circumvent the command of "Ye shall kindle no fire throughout your habitations upon the sabbath day" (Ex.35:3) And the same may be said of one hundred and one other similar rabbinical enactments. The one is intended to deceive men and the other to deceive God. But, as long as you are under the first, or Old Convenant, the Mosaic law is binding upon you irrevocably. You are still under the curse of the law, which says: "Cursed be he that confirmeth not all the words of this law to do them" (Deut 27:26). Under the New Covenant however, Christ (Messiah) hath redeemed us from the curse of the law, being made a curse for us" (Gal. 3:13). For "Jehovah hath laid on him the iniquity of us all." (Isa. 53:6).

(To be continued)

באלד דרויף האבען זיי אבער ווידער אנגעהויבען צו זינדיגען פונקט אזוי ווי פריהער, דער סוף איז געווען אז "אשור" איז חרוב געווארען. דאס איז געשעהן דורך אן אנגריף פון די ארמעען פון מדי וואס זענען בעפאלען נינוה. דאס פאלק מיט'ן חיל פון נינוה האבען געמאכט א גרויסען יום טוב און האבען זיך גוט אנגע'שיכור'ט, זיי האבען זיך נישט געקאנט אנטקעגען שטעלען דעם שונא ווייל זיי זענען אלע געווען טויט־שיכור. דער גרויסער טייך וואס געהט פארביי די שטאדט נינוה איז שטארק אנגע־שוואלען געווארען פון פיעל רעגען און דאס האט אויפגעבראכען א גרויסע עפענונג אין די פעסטונג דורך וועלכער עפענונג דער שונא האט לייכט געקאנט אריינקומען אין שטאדט. פיעלע זענען דאמאלס טאקע דערטרונקען געווארען און ווען דער מלך אשור האט דאס צוגעזעהן האט ער אונטערגעצונדען זיין פאלאסט און ער איז דארט מיט זיין הויזגעזינט פארברענט געווארען (נחום קאפ. א, 8-10: קאפ. ב, 6-9: קאפ. ג, 13-15).

די פאלשטענדיגע פארניכטונג פון נינוה האט שטאטגעפונען אזוי ווי גאט האט אין פאראויס גע־זאגט דורך יונה הנביא. עס איז נור איבערגעבליבען אן אונבעדייטענדע שפור פון נינוה, נעמליך אייניגע בערג דא און דארט וואס לויפען צירקא 10 מייל, זאגסט איז נינוה א פאלשטענדיגע רואינע.

סוף דבר

נאכדעם ווי מיר האבען דעם ווערטהען לעזער אנ־געפיהרט אין דיא פערגאנגענע נומערן "רעה ישראל" די שלאגענדע בעווייזען פון די ארטיקלען "די נביאים" אז אלעס וואס די נביאים האבען געזאגט איז בוכשטעבליך ערפילט געווארען, איז עס אזוי חידוש'ליך אז מ'קאן זיך לחלוטין נישט שאפען א קאנצעפציע איבער די שטעלונג פון אידישען פאלק בנוגע זייער אידישען משיח.

ערשטענס—וויאזוי קאן א איד פארווארפען די היילינע נביאים וואס מיר האבען ציטירט אין די פאריהעריגע אויסגאבען פון "רעה ישראל", אזויפיעל נביאים וואס גאט ב"ה האט געשיקט צו רעדען צו אידען וועגען ישוע המשיח, וועגען זיין איבערנאטיר־ליכער געבורט, איבער זיין ריין און געטליך לעבען דא אויף דער ערד, איבער זיינע נסים, איבער זיין מארטערטויט פאר די זינד פון דער מענשהייט, און איבער זיין אויפשטעהן אם דריטען טאג תחית המתים אז"ו, די אלע זאכען זענען דאך געגעבען געווארען פון אידישען גאט דורך אידישע נביאים צום אידישען פאלק וועגען אידישען משיח, טא ווי קאנען אידען איגנארירען אזא וויכטיגען ענין?

צווייטענס — קאן אירגענד וועלכער איד, יהיה מי שיהיה, אונז ערקלעהרען וויאזוי און פארוואס ישוע המשיח איז אקצעפטירט געווארען פון גוים מעהר ווי פון אידען? מיר גלויבינע אין ישוע המשיח פארשטעהען דאס גאנץ אנדערש, נעמליך, מיר זעהען דרין דעם כח פון דבר ד', אז עס קאן אויך גוים צוציהען צו גאט. דענקט אייך ליעבער לעזער ווען א גוי (נישט א קריסט) הויבט אן צו לייענען גאטס ווארט וואס די נביאים האבען געזאגט טויזענדער יאהרען צוריק, ווערט ער אזוי דורך גענומען מיט דעם היי־ליגען אמת וואס ער דערזעהט דארט, אז ער ווארפט אוועק זיין גוי'שקייט מיט זיין גאנצער שנאה וואס ער האט צופאר אידען געהאסט בתכלית השנאה, און ער ווערט א קינד גאטעס דורך ישוע המשיח און ער ליעבט דעם איד אזוי ווי ישוע המשיח האט געהייסען.

דענקען דען אידען אז גוים וועלען האבען א י י ן משיח און די אידען אן אנדערען?

דער נביא שרייט נעביך געוואלט, "הלא אב אחד לכלנו אל אחד בראנו מדוע נבגד איש באחיו . . . ! פארוואס זאלען אידען דאס נישט אין אנבעטראכט נעמען און באקומען די ברכות דורך ישוע המשיח אזוי ווי אלע אנדערע ווערען דורך איהם געבענשט.

ווי טרויריג איז עס ווען גאט מוז זיך בעקלאגען "ותשליכו אותי אחרי גוך" ד"ה, איהר האט מיר אוועק געווארפען אונטער אייער רוקען. (יחזקאל כ"ג) ווייל ווער עס איז נענען היילינען משיח איז אויך גענען גאט וואס האט זיין חותם געגעבען אז ישוע איז דער משיח אזוי ווי מיר האבען שוין באוויזען אין אונזערע ארטיקלען "די נביאים" וואס מיר האבען אין די פערגאנגענע אויסגאבען אנגעוויזען.

אונזערע מיסיאנען

און אנדערע סטיישאנס וואו איהר קאנט באקומען אונזער מאנאטס־בלאט "רעה ישראל" גראטיס:

ברוקלין, נ. י.
רעוו. לעאפאלד קאהן
27 טרופ עוועניו

פילאדעלפיא, פא.
מר' הארדי בוירגעז
535 ספרוס סטריט

פיטסבורג, פא.
רעוו. דזשאן סאלאמאן
1603 סענטראל עוועניו

שיקאגא, אילינאי
רעוו. סאלאמאן בירנבאום
316 סטענלי פליים

קאלומבוס, אהייא
רעוו. אסקאר וואנא
1039 איסט בראד סטריט

לאס אנגעלעס, קאליפ.
רעוו. ע. ציממערמאן
2005 ברוקלין עוועניו

סידני אסטראליען
רעוו. נ. ע. ארדיל
145 קאמאנוועלטה סטרים

ווארשא, פוילען
רעוו. משה גיטלין
מארגאווא 15, מ. 4.

ירושלים פאלעסטינא
נאספעל גייט, רוסישער קאמפאונד
רעוו. פרענס בוטהביי

פאריז, פראנקרייך
רעוו. הענרי ווינסענט
123 דא־מעין עוו.

האפנונג און גאולה

נישט אייביג וועט דער טרויער דויערן
איבער ציון'ס חורבה־מויערן
ווארפט די האפנונג א הערליכען שיין,
טאלען פארשווינדען, בערגער ציטערן
אבער גאטס ווארט וועט נישט ערשיטערן
זיין ברית פאר אייביג זיין.

ווישט אב פון אייער אויג די טרערן
אין'ם הימעל גייט־אויף יעקב'ס שטערן,
דאס ליכט פון גאטס הערליכקייט.
שבט יהודה! זעהט איהר ניט שוין היינט
ווי אייער גואל'ס הערליך ליכט שיינט?
איצט איז אייער ישועה בארייט.

אך, מיין פאלק, אזוי טיף באקלאגט!
וואס די נביאים האבען אייך געזאגט
איז יעצט א ווירקליכקייט אין לעבען.
וואס גאט זאגט איז נישט קיין חלום;
ווייל א נייער ברית־של־שלום
איז עס. וואס ער וויל אייך געבען.

גאט וויל ווידער דעם היילינען באנד
וואס ר'האט אמאל אין היילינען לאנד
צו אונזערע אבות געגעבען,
יעצט פארבונדען אויך מיט אייך
אייך פון ארעם מאכען רייך
דורך'ן משיח — אייער שטרעבען.

א ווי וועט איהר זיך דערפרייען
ווען ער וועט אייער הערץ בענייען
וועלכער האט אויך ביי פעלקער געטון וואונדער
ער וויל מעהר דאס אלטע ניט געדענקען
ער וויל א ברכה און מחילה שענקען
און קומען נאכאמאל צו אברהם'ס קינדער.

קום א הארר, און ברענג די גאולה
פאר אידען און גוים אפילו
און זאלען אלע, דיינע קינדער זיין,
ברענג שלום צו ישראל
מאך עס גליקליך ווי אמאל
קום הער, קום באלד — אמן.

י. פ. טאבאקסבלאט.

א 40 סענט ספר'ל פאר 25 סענט.

שיקט אונז 25 סענט אין סטעמפס וועלען מיר אייך שיקען א נייעם טעסטאמענט אין אידיש, ענגליש אדער העברעאיש — אדרעס:

American Board of Missions to the Jews, Inc.
27 Throop Avenue, Brooklyn, N. Y.

THE SHEPHERD OF ISRAEL

PUBLISHED MONTHLY TO GIVE ISRAEL A KNOWLEDGE OF THE TRUE SHEPHERD, THE MESSIAH

רועה ישראל

א מאנאטליך בלאט צו ערקלעהרען צו ישראל דעם אמת'דיגען משיח

VOL. XIX No. 3 | Rev. LEOPOLD COHN, Editor | NOVEMBER, 1936

דער חורבן פון אשור

דאָס איז דער שלוס פון די סעריעס ארטיקלען "די נביאים" און זייערע ערפילונגען, וואָס מיר האָבען געגעבען אין "רעה ישראל" זייט מאָנאט יוני. אין דיעזען שלוס ארטיקעל וועלען מיר בעטראַכטען די נבואות וועגען דער שטאָדט נינוה, די הויפט־שטאָדט פון אסיריען. (אשור).

עס איז זעהר אינטערעסאַנט צו שטודירען, ווען אפילו נור בקיצור, די פאַסירונגען פון דער שטאָדט נינוה. איהר ליעבער לעזער געדענקט דאָך מסתמא די געשיכטע פון יונה הנביא וועמען גאָט האָט געשיקט מיט א שליחות צו דער גרויסער שטאָדט נינוה.

אז יונה איז געוועזן א פערנאַנטער נביא קאָן מען אויס־רינגען פון מלכים ב. קאַפּ. י"ד, 25, וואו עס הייסט אז די נבואה פון יונה הנביא איז ערפילט געוואָרען פונקט ווי ער האָט נבואות געזאָגט מיט פיעלע יאָהרען צוריק.

גאָט ב"ה האָט געזאָגט צו יונה אז ער זאָל געהן צו דער שטאָדט נינוה און דאָרט דרש'ענען אין די גאַסען, אז אין פיערציג טעג ארום וועט אויף זיי אַלע קומען א שרעקליכע מפלה ווייל זייער שלעכטקייט איז געקומען צו אַן ענד. דאָרט לעזען מיר, אז אַמשטאָט צו פאָלגען גאָט און געהן נאָך נינוה, איז יונה גאָר געגאַנגען נאָך יפה און פון יענעם פאָרט זיך אויפגעזעצט אויף א שיף און איז געפאָהרען נאָך תרשיש. פּלוצים איז אָנגעקומען א גרויסער שטורם און אָנגעהויבען שטאַרק צו וואַרפען מיט'ן שיף, כאָטש באַלד אונטער צו געהן.

לויט'ן אָבערגלויבען פון די דאַמאָלסדיגע שיפס־לייט, דאָבען זיי אין אַזאַ צייט בעדאַרפט א מענש אריינצוואַרפען אין ים כדי די שטורמס זאָלען אויפהערען, האָבען זיי גורל געוואָרפען וועמען אריין צו וואַרפען און דער גורל איז געפאַלען אויף יונה.

גאָט איז דאָך אָבער א בעל־הרחמים, האָט ער באַלד אונטערגעשיקט א גרויסען פיש וואָס האָט איינגעשלינגען יונה'ן און האָט איהם דערנאָך אויס־געשפּיגען אויף דער יבשה. דאָרט אין בויך פון דעם פיש איז יונה אָבגעוועזן דריי טעג און דריי נעכט. פאַרוואָס דוקא דריי טעג און דריי נעכט? לעזען מיר אין ברית חדשה, מתתיהו י"ב, אז דאָס איז געוועזן א סימבאָל אויפ'ן גואל ישוע המשיח. פונקט אזוי ווי יונה איז געוועזן במעי הדגה דריי טעג און דריי נעכט אזוי האָט אויך ישוע המשיח בעדאַרפט צו זיין אין קבר נאָך דער קרייציגונג — דריי טעג און דריי נעכט.

עס זענען אָבער געוועזן גוי'שע פילאָזאָפען וואָס האָבען שטאַרק קריטיקירט דאָס וואונדער פון יונה, זיי האָבען גע'טענה'ט בכן, יענער "דג גדול" וואָס האָט איינגעשלונגען יונה'ן איז דאָך לויט די איבער־זעצונג געוועזן א וואַלפיש און א וואַלפיש האָט דאָך אַן ענגען האַלז וואָס קאָן קיינמאָל נישט איינשלינגען א מענש דערפאַר האָבען זיי קריטיקירט די גאַנצע געשיכטע פון יונה און האָבען עס בעצייכענט אַלס א לעגענדע. יענע קריטיקער האָבען נישט געוואוסט אז עס זענען פאַראַן פאַרשידענע גאַטונגען וואַלפיש, איינינגע האָבען גענוג ברייטע העלזער נישט נור איינצושלינגען א מענשליכען קערפּער נייערט אויך א פאַס מיט משקה אזוי ווי עס האָט נישט לאַנג צוריק פאַסירט דאָ אין אַמעריקא.

צווייטענס, איז די איבערזעצונג אז "דג גדול" מיינט א וואַלפיש לגמרי נישט ריכטיג, דג גדול מיינט פשוט א גרויסען פיש וואָס גאָט האָט ספּעציעל בעשאַפען און פאַרבערייט פאַר א צייטווייליגע וואוינונג פאַר יונה, איהם צו רעטען פון א נאַסען קבר.

פאַרוואָס ערצעהלען מיר דאָ אָט דיעזע געשיכטע? —ווייל מיר ווייסען אז דער המון־עם האָט עפּעס געהערט פון יענע קריטיקער און ווייסען נישט ווי איגנאָראַנץ יענע קריטיקער זענען געוועזן אין דיזער הינזיכט, קאָן דער עולם בעאיינפלוסט ווערען פון זייער קריטיק און אויך זאָגען אז די גאַנצע גע־שיכטע איז נור א לעגענדע. דערפאַר ברענגען מיר דאָ דיעזע ערקלעהרונג כדי דער המון־עם זאָל קאָנען פאַרשטעהן דעם גאַנצען אמת פון דער זאַך און גלויבען אין דער גאַנצקייט פון דבר ד' אז אַלעם איז אמת וצדק.

נינוה איז אַמאָל געוועזן א געוואַלטיגע גרויסע שטאָדט. געשיכטע ערצעהלט אונז אז די פעסטונג ארום דער שטאָדט איז געוועזן הונדערט פוס די הויך און 60 מייל האָט זי צירקולירט ארום די שטאָדט. די פעסטונג האָט געהאַט 1500 טורמס, יעדער טורם איז געוועזן 200 פוס הויך. אין דער שטאָדט גופא האָבען געוואוינט איבער 120,000 מענשען. (יונה ג) זיי זענען געוועזן זעהר זינדיג און שלעכט, בעזאָנדערס איז דער מלך אשור געוועזן זעהר שלעכט. ער האָט עפּעס אזוי ווי א נדר געטאָן צו פאַרטיליגען דאָס גאַנצע אידישע פאָלק. א צייט איידער דאָס ערשטע

חיילות בעפאַלען די עשרת השבטים און זיי גענומען געפאַנגען צו זיין לאַנד אשור און פון דאָרט האָט ער זיי צושיקט איבער פאַרשידענע לענדער. (מלכים ב, קאַפּ. י"ז).

דער מלך פון אשור האָט געהאַט זיין מפּלה ווען ער איז געקומען איבער ירושלים און האָט געוואָלט איינגעמען דאָס מלכות יהודה. ער האָט מיט זיך געברענגט 185,000 סאָלדאַטען וועלכע האָבען בע־לאַגערט ירושלים ארום די פעסטונג (ישעיה ל"ח) דאָס איז געוועזן אין דער צייט ווען חזקיה איז געוועזן דער מלך פון יהודה. חזקיה האָט זיך זעהר דערשראָ־קען פון די גרויסע חיילות איז ער געגאַנגען אין בית המקדש מתפּלל צו זיין אז גאָט זאָל איהם העלפען. דאַמאָלס איז דער גרויסער נביא ישעיה געקומען צו חזקיה און איהם איבערגעגעבען דעם דבר ד', בכן חזקיה זאָל קיין מורא האָבען. די מחנות סאָל־דאַטען וועלען האָבען א גרויסע מפּלה, און אזוי איז עס אויך געשעהן, אין איין נאַכט זענען אַלע 185,000 סאָלדאַטען געפאַלען פגרים מתים און ירושלים איז ניצול געוואָרען.

דעם מלך אשור איז פאָרט געלונגען איינצונעמען שומרון די הויפּט שטאָדט פון די צעהן שבטים, ווייל זיי וואָס האָבען זיך אָנגערופען "ישראל" זענען זעהר שלעכט געוועזן און זיך אזוי שטאַרק פאַרזינ־דיגט ביי גאָט אז גאָטס רחמנות האָט מעהר נישט געקענט ווירקען געגען מידת הדין וואָס מוז אויס־איבען דאָס געזעץ ווען דאָס מאָס פון זינד ווערט פול. דערפאַר האָט דער מלך אשור געהאַט דעם כח איינצונעמען און צו פערטרייבען די צעהן שבטים.

מ'זאָגט יאָגבי אז יונה הנביא האָט בנבואה גע־זעהן, אז אשור וועט פאַרטרייבען אין גלות די עשרת השבטים, דערפאַר איז ער אַנטלאָפען נאָך תרשיש דענקענדיג, בכן אשור איז אזוי שטאַרק זינדיג וועט גאָט מסתמא זיי אַלע אויסראָטען, וועט ער אָבער אריבער געהן צו זיי דרש'ענען תשובה, וועלען זיי זיך אפשר באַקעהרען און גערעטעט ווערען מחרון אף ד'.

יעצט איז יונה אריינגעקומען נאָך נינוה שפּאַ־צירענדיג אין דער גרויסער שטאָדט א מהלך פון איין טאָג און פערקינדיגענדיג דורך זיין גאַנצע רייזע די שלעכטע בשורה אז אין 40 טעג ארום וועט גאָט די גאַנצע שטאָדט פאַרניכטען. די גוים פון נינוה האָבען זיך טאַקע צוגעהערט צום אידישען נביא און האָבען תשובה געטאָן. גאָט האָט די שלעכטע גזירה

בית המקדש איז חרוב געוואָרען איז ער מיט זיינע צוריק גערופען און נינוה איז גערעטעט געוואָרען.

Published Monthly, except bi-monthly during July and August by the American Board of Mission to the Jews, 27 Throop Ave. Brooklyn, N. Y.
Entered as second class matter April 4, 1922, at the Post Office at Brooklyn. N. Y., Under the Act of March 1st.